

Člověk, jako energoinformační struktura

Ve škole jsme se učili, pokud jsme to již nezapomněli, že každá hmota se skládá z atomů, bez ohledu na její skupenství (pevné, tekuté, plyn). Kromě hmoty ještě fyzika rozlišuje různé druhy polí a interakcí mezi atomy. Atomy se dále skládají z elementárních částic. Dnes fyzikové rozlišují okolo 300 různých elementárních částic, takže to vlastně žádné základní částice nejsou, základ může být jen jeden. Údajně to má být jakýsi Higgsův boson.

Bohužel nikdy nikdo žádnou částici neviděl, protože to není technicky možné, ale pouze jsme zaznamenali jejich projev na přístrojích, jako je mlžná nebo bublinková komora. Když totiž nabitá částice prolétá plynem nebo kapalinou, zanechává za sebou stopu ionizovaných atomů, kterou lze fotograficky zachytit. Všechny typy detektorů částic, stojí a padají na schopnosti detekovat nějakým způsobem tuto ionizaci. Tak nějak, také před sto lety Rutherford detekoval částice alfa...(1),

Je zřejmé, že hmota se jeví různě podle jemnosti rozlišení, s jakou ji zkoumáme. V makrosvětě je hmotné to, co můžeme ohmatat, případně pod mikroskopem můžeme vidět struktury až do rozměrů molekul a přístroji detekujeme jevy na úrovni atomů. Skutečností rovněž je, že v rozměrech atomů platí jiné zákony jako v makrosvětě, kde platí Newtonovy pohybové zákony. Mikrosvět zkloumáme převážně teoreticky, na základě výsledků pokusů na urychlovačích a vytváříme různé teorie pro tento svět.

Podívejme se do historie:

Starořeční filosofové (1a) měli představu základních částí hmoty jako nějakých okem neviditelných, již dále nedělitelných tuhých částí, jejichž sdružením vzniknou hmotné předměty. Antická věda považovala za základ 4 živly – zemi, vodu, vzduch a oheň, někdy byl přidán pátý živel – éter. Dnes by tomu snad odpovídalo skupenství pevné, tekuté, plynné a plasma, éter je pak nositelem všech základních částic, se v něm neustále tvoří a zanikají. Proč ale existuje tak obrovské množství různých přírodních a bytostí? Co určuje, co bude kámen, co rostlina a co živočich? Tím se dnes zabývají skoro všechny přírodní vědy a vysvětlují to počínaje „velkým třeskem“ až po Darwinovu vývojovou teorii druhů. (2) Odpověď na naši otázku je velmi jednoduchá – všechno se rozlišuje kvalitou, čili složením. A způsob tohoto složení musí být někde určen a zaznamenán. Tento záznam se nazývá informace.

Čeština je dokonalý jazyk – stačí si slovo rozdělit na In-formace, což značí „vnitřní složení“. V podstatě závisí vlastnosti a vzhled hmoty pouze na druhu složení z různých atomů.

Chceme-li dokonale poznat cokoli, potřebujeme co nejvíce přesných informací. Jaké informace nám ale poskytují naše smysly? Jejich rozsah je tak malý, že nepokrývají snad ani 1% objektivní reality. I když za pomoci nejrůznějších přístrojů můžeme jejich citlivost a rozsah zvětšit, vždy musíme údaje získané přístroji převádět na schopnost našich smyslů. Z toho vyplývá, že celou realitu nemůže člověk nikdy poznat za pomoci hmotných přístrojů. Musíme hledat jiné cesty k poznání.

Nezpochybnuji poznatky fyziky, chemie a biologie, podle kterých lze konstatovat, že vlastnosti každé hmoty jsou určeny jejím složením z prvků a sloučenin. Složení živé a neživé hmoty se například liší typem sloučenin dělelných na organické a anorganické. U hornin převažuje jako prvek křemík, u živočichů uhlík. Typické organické prvky jsou, jak známe z filmu o básnících COHN. Minerály obsahují jednoduché molekuly sloučenin, obvykle kyslíčnky, živočichové složité organické makromolekuly. Např. bílkoviny jsou tvořeny řetězci 20 druhů aminokyselin a molekula bílkoviny obsahuje desetitisíce atomů. (2a)

Co ale drží všechny atomy pohromadě? Vědci vymysleli silné a slabé interakce v jádrech atomů, a elektromagnetické a gravitační síly, které platí i ve vesmíru. Všechny jevy jsou popsány složitými, např. Maxwellovými rovnicemi. Víme, že změna elektrického pole dá vzniknout poli magnetickému a naopak, případně že těleso padá k zemi v důsledku gravitace. Díky elektromagnetickému poli máme dnes téměř všechny pekelné vynálezy, jako rádio, televize,

telefon a mobily. Elektromagnetické vlny jsou nosiči energie a informace a to je základem naší civilizace. Původně jsme měli jen vlny na moři, přenášené vodou a vlny zvukové, přenášené vzduchem, když např. na sebe dva bačové halekali z kopce na kopec. Dnes je prostor kolem Země nasycen elektromagnetickými vlnami z milionů vysílačů a do toho pere ještě svými vlnami Slunce a celý Vesmír. Naštěstí to většinou všechno projde skrze nás, aniž by to zanechalo nějaké škody. Ale toto je jen dočasná etapa civilizace. Protože mimozemšťané již takovéto vlny pro kontakt nepoužívají – proto jsme je ještě radioteleskopy neobjevili! (3) (3a) (3b)

Zbývá objasnit zajímavý fakt, že vlny se chovají někdy jako částice a naopak. Je to tak zvaná dualita. (4) Rozhodujícím faktorem je zde způsob pozorování a frekvence vlnění. Musíme definovat co se vlní a jak se to vlní. Každá vlna v podstatě značí oboustranou výchylku z rovnovážné polohy, její intenzitu určuje amplituda, čili velikost rozdílu mezi krajními polohami a dále frekvence vlnění, čili kolik vln se vejde do nějaké časové jednotky. Liší-li se hmota jen složením částic, musí být složena jen z různého vlnění. A co se vlní? Je to energie. Jak známo z praxe, vysílání všech vysílačů naštěstí nevidíme. Každé vlnění je tedy přenosem energie od zdroje k přijímači, který ji spotřebuje. Kvalitu vlnění určuje informace, čili modulace vlny.

Zajímavé je srovnání dvou vzorců pro energii částice – Plancka a Einsteina: $hf = mc^2$, kde h je Planckova konstanta, f je frekvence vlnění, m je hmota a c rychlost světla ve vakuu.

Tato úměra značí, že energie částice o hmotě m je přímo úměrná frekvenci vlnění. Částicová povaha vlnění se projevuje zvláště ve vysokých frekvencích, vlnová povaha při nízkých. Např. viditelné světlo je elektromagnetické záření o vlnové délce 400–750 nm. Vlnové délky světla leží mezi vlnovými délkami ultrafialového záření a infračerveného záření. V některých oblastech vědy a techniky může být světlem chápáno i elektromagnetické záření libovolné vlnové délky.

Tři základní vlastnosti světla (a elektromagnetického vlnění vůbec)

jsou svítivost(amplituda), barva (frekvence) a polarizace (úhel vlnění). Kvůli dualitě částice a vlnění má světlo vlastnosti jak vlnění, tak částice. Obecně lze říci, že každá hmota má vlnové vlastnosti, které se však projevují jen v rozměrech atomů. (4a) (4b)

Je zřejmé, že základní elementy hmoty - atomy prvků lze kombinovat nespočetným množstvím způsobů, který mnohonásobně převyšuje počet všech atomů v celém vesmíru. Pro vytvoření určité sloučeniny je však možný jen jeden jediný způsob kombinace atomů. Tento způsob musí odpovídat základním přírodním zákonům, z nichž mnohé jsou vlastně základem celé chemie, fyziky a biologie. Ty ostatní jsou základem esoterických disciplín. Ve všech případech je výsledek určen jednoznačně zakódovanou informací, která je součástí každé hmoty, stejně jako bez genetické informace v DNA se neobejde žádný živý tvor. Nás bude zajímat ten nejsložitější tvor na Zemi a to je člověk. Ten je také jako všechno složen se základních složek, v hierarchii orgány, tkáně, buňky, molekuly a atomy. Takže jsme skončili opět u vlnění energie. Nebudou nás zajímat vyšší struktury, obvykle viditelné, ale ty složky těla, které jsou mikroskopem neviditelné a přesto ty nejdůležitější.

Nehmotné informační struktury - neviditelná těla.

Člověk se skládá z fyzického těla a dalších jemnohmotných těl, která většina lidí nevnímá, protože nejsou dostupná našim smyslovým orgánům. Nenacházejí uvnitř i vně fyzického těla, které obalují asi jako slupky a jsou to z vnějšku: (5) (5a)

- kéterické tělo
- nebeské tělo
- intuitivní tělo
- karmické tělo
- mentální tělo

- **astrální tělo**
- **éterické tělo**

Začněme ale od hmotného jádra:

1) **Éterické tělo neboli energetické tělo člověka**

Je přesnou kopií fyzického těla a kopíruje jeho siluetu až do vzdálenosti asi 5 cm. Je složeno ze zvláštní látky, které říkáme **éter** (přechodná struktura mezi pevnou hmotou a jemnějšími energiemi), z něj jsou tvořena těla různých éterických bytostí - vil, domácích skřítků, pohádkových bytostí. Éterické tělo tvoří tzv. **energetickou matici lidského těla**, již odpovídají orgány našeho těla. Éterické tělo přesně kopíruje tělo fyzické, proto se mu říká **éterický dvojník člověka**. Po smrti všechna jemnohmotná těla opouští tělo fyzické, pouze éterické tělo, protože je jediné hmotné (váží 3 - 7 g), zůstává blízko fyzického těla a devátého dne po smrti člověka se rozkládá. Tím se vysvětlují přízraky čerstvě pohřbených nebožtíků bloudících po hřbitovech - jsou to jejich éteriční dvojníci. Jsou zaznamenány experimenty, kdy lidé v éterických tělech vycházeli ze svých fyzických těl a vykonávali předem dohodnuté aktivity - postavili se na citlivé váhy, osvětlovali filmy, přerušovali kontakty zvonku, procházeli stěnami apod. Je zajímavé, že jejich "odložené" fyzické tělo zatím úplně ztratilo citlivost, nereagovalo na píchání, řezání, pálení. Z toho vyplývá, že bez éterického těla je celý náš systém receptorů, nervů a jiných prvků našeho fyzického těla nefunkční - není v něm život, tedy energie. Z toho plyne, že procesy v tomto těle probíhají na kvantové úrovni a v oblasti elektromagnetických polí.

2) **Astrální tělo neboli emocionální tělo člověka**

Od fyzického těla je vzdáleno 5 - 10 cm a je možné ho vidět jako neustále se přelévající barevné shluky energie, které reagují na naše **emoce**. Čím větší emoce, tím tmavší shluk barev. Pokud někoho stále ovládají negativní emoce, tak mají negativní dopad na naše zdraví. Astrální energie tvoří tzv. **astrální rovinu**, kde žijí astrální bytosti, pohádkové bytosti a bytosti a objekty z našich snů. Po smrti člověka mizí po čtyřiceti dnech i jeho astrální tělo. Mohli bychom ho nazvat také duší, protože ta je charakteristická právě city.

3) **Mentální tělo**

Je to tělo lidských myšlenek a znalostí. Od fyzického těla je vzdáleno 10 - 20 cm a úplně kopíruje jeho tvar. Je tvořeno z vibrací mentální roviny, ve které také žijí pohádkové bytosti. Mentální tělo má jasně žlutou barvu, která vychází z hlavy člověka a šíří se do celého těla. Když někdo soustředěně přemýšlí, mentální tělo se rozšiřuje a stává se jasnějším. Zde jsou zachyceny všechny naše myšlenky a vjemy, které neustále shromažďujeme během života. V mozku z toho není absolutně nic! Devadesát dní po smrti člověka mentální tělo mizí se všemi získanými vědomostmi. Toto tělo bych mohl nazvat duchem, protože zde se tvoří a zachycují myšlenky během života.

Všetchna tři výše popsaná těla patří našemu materiálnímu světu, rodí se a umírají se svým nositelem. Jsou součástí smrtelného jedince, jako tělo, duše a duch.

V reálném světě rozlišujeme tedy 3 stupně vibrací, odpovídající těmto třem základním strukturám bytostí. Tato těla obsahují všechny informace potřebné k životu a také nutnou energii pro jeho zachování. Chybí-li z jakéhokoli důvodu některá z těchto složek, organismus zaniká a rozkládá se na atomy prvků, z nichž byl utvořen.

Další těla již patří k nesmrtelné podstatě člověka:

4) **Karmické tělo neboli kauzální tělo člověka**

Patří k nesmrtelné složce člověka a reinkarnací přechází z jednoho života do druhého. Je to tělo duše, ve kterém jsou obsaženy příčiny jednání člověka a informace o jeho možných budoucích

skutcích. Vypadá jako oblak složený z různobarevných shluků jemnohmotné energie, vystupující 20 - 30 cm za hranice fyzického těla. Karmické tělo je naším strážcem, který nás řídí podle požadavků Kosmických zákonů, a protože se nalézá v bezprostřední blízkosti emocionálního a mentálního těla, může v plné míře kontrolovat naše myšlenky a reálné skutky a dělat opatření k nápravě našich nesprávných emocí nebo činů. Jednoduše řečeno to vnímáme a nazýváme našim svědomím. Po smrti člověka odchází s dalšími vyššími jemnohmotnými těly do jemnohmotného světa, tedy domů. Ve srovnání s počítačem bych ho nazval „Operačním systémem“, který také můžete přenášet z jednoho počítače do jiného.

5) Intuitivní tělo neboli satvické tělo člověka

Je to matrice, podle níž se formuje naše éterické tělo, proto se mu také říká éterické určující tělo. Mohli bychom to také nazvat archetypální matici nebo Božským konstrukčním plánem. Když nastane porucha v éterickém těle, regeneruje se podle této šablony. Jasnovidci je vidí jako tmavomodrou elipsu vzdálenou 30 - 60 cm od fyzického těla, ve které je prázdné místo, které se plně shoduje s naším éterickým tělem. Intuitivní tělo člověka dokáže snadno obnovit, ale i deformovat naše éterické tělo - když chce. Zde zřejmě pramení náhlé změny fyzického těla, které je ovlivněno hypnózou nebo léčitelem. Je-li např. fyzickému tělu amputována končetina, v tomto intuitivním těle nadále existuje a kdybychom znali způsob, jak aktivovat příslušné sekvence v DNA, končetina by znovu narostla, podobně jako to umí třeba čolci. Po smrti má toto tělo vzhled, který jsme za života měli nejrady.

6) Nebeské tělo

Ve vzdálenosti 60 – 80 cm od fyzického těla. Je to úroveň, která nám umožňuje prožívat duchovní extázi, dosaženou pomocí meditace nebo jiných forem vyšších stavů vědomí. Zde si uvědomujeme své spojení s celým vesmírem, vidíme světlo a lásku ve všem, co existuje. Cítíme zde spojení s Bohem, jehož jsme součástí. Nebeské tělo je možné vnímat jako zlatostříbrnou záři.

7) Kéterické tělo

Vystupuje 80 - 100 cm za hranice fyzického těla. Napohled vypadá jako nazlátlé vejce, ve kterém se nacházejí všechna předešlá těla člověka. Vnější povrch tvoří pružná ochranná energetická membrána o tloušťce 1 - 2 cm, která zabraňuje pronikání vnějších vlivů. Uvnitř vejce je možné rozlišit hlavní energetický proud, který spojuje oba vrcholy vejce a prochází páteří. Toto tělo obstarává spojení se Stvořitelem, dostává od něj pro člověka nezbytné informace a předává mu potřebné povinnosti, které vzala na sebe duše, když se vydala na Zem do další inkarnace. Karmické tělo, naše čtvrté tělo, pravděpodobně tento program srovnává s reálnými činy a myšlenkami člověka. V případě nehod začne s naší výchovou nebo likvidací.

Takhle tedy vypadá stavba člověka, která nemá s anatomii nic společného. Pokud se vám tomu nechce věřit, popovídejte si s někým, kdo vidí auru, protože aura je souhrn jemnohmotných těl člověka.

Vlastnosti aury se vztahují na veškerou hmotu, nejen na organismy, jak je někdy uváděno.

Experimentováním s aurou se dospělo k poznatku, že při vzájemném kontaktu aury dvou nebo více hmot splynou jejich aury v jednu větší společnou auru. Z dalších experimentů vyplynulo, že mezi hmotami, které společnou auru vytvářejí, dochází k pozvolným přestupům energie až do vyrovnání jejich energetických potenciálů. Tento fenomén, který nebyl dosud nikde popsán, umožňuje výklad pro mnohé nevysvětlené jevy. Zcela však odpovídá zákonům o teple, kdy teplo jako energie přechází vždy z teplejšího tělesa na chladnější nebo u elektrického náboje vždy přechází z místa vyššího potenciálu na nižší.

Všechna tato těla jsou vlastně pouze struktury, zachycující a produkující určitý druh energie a informací. Pouze ze zvyklosti je nazýváme těly, i když žádné tělesné orgány neobsahují.

Jejich obsahem jsou informace. Přeneseme-li informaci na nějakou strukturu, měníme tak její kvalitu, tedy funkci, zatímco hmotná podstata se nemění. Nejjednodušším příkladem je třeba

gramofonová deska – hmota je stejná, jen jinak tvarovaná a má jiný smysl. Méně známým příkladem působení informace je třeba transmutace prvků, o kterou se pokoušeli alchymisté neustálým opakováním chemických reakcí, která v těle za účasti enzymů probíhá zcela běžně. Dalším rozdílem je možnost rozmnožování. Zatímco kámen nám nikdy neporodí další kámen, všechny živé organismy se rozmnožují a po nějaké době zanikají. Pravidlem je, že nový organismus se obvykle podobá na svého původce a má stejnou funkci. Musí zde být něco, co to zajišťuje a to je dědičná informace.

U živých organismů je nositelem dědičné hmotné informace DNA, (6) v audio-vizuálních médiích je nositelem informace záznam elektromagnetické vlnění na různém nosiči, nejznámějším nosičem informací jsou knihy, noviny a manželky. Abychom mohli informaci vnímat, musíme ji umět přečíst a přeložit do pojmů, kterým rozumíme. Každý způsob záznamu informace je zakódován a pokud kód neznáme, nemůžeme informaci pochopit. Neumíte-li japonsky, je vám japonská encyklopedie platná "jako mrtvému zimník". Pokud neumíme přečíst informaci z mozkových buněk, nemůžeme tvrdit, že tam nějaká je. Zatím umíme jen snímat elektromagnetické impulsy jako encefalogram, ale na tom ještě nikdo nikdy nepoznal žádnou myšlenku. Protože věda neumí přečíst informaci z ergo-informačního pole neboli aury kolem lidského těla, tvrdí, že nic takového neexistuje. Věda to neumí, většina léčitelů a věštců to umí. Vědí totiž, že informace je nutné hledat ve vyšších energetických tělech. Stačí mít schopnost vnímat auru. Běžní lidé to v jisté míře umí také, ale neuvědomují si to, hovoří o pocitech, instinktech, sympatiích, odporu apod. Základem poznání je tedy porozumění informacím v jemnohmotných tělech.

Zákon zachování hmoty (a energie) platí i pro informace. Informace nezaniká, také se pouze přeměňuje! Uvědomte si, že každou informaci musíte nejprve získat nebo vytvořit z jiných (zdrojových) informací. To by ovšem znamenalo, že pokud je ve vesmíru konstantní množství hmoty, je zde i konstantní množství informace. Znamená to snad, že všechno je již předem dáno? Nebo je možná přeměna informace na hmotu a energii a naopak? Na základě jednoho z nejuniverzálnějších zákonů Vesmíru zřejmě ano. Dokonce existuje i pojem pro celkové množství informace, obsažené ve vesmíru. Je to...Bůh! Ten je však zakódován tak dokonale, že je pro nás nepoznateľný. Je pravděpodobné, že přijímat, transformovat a vysílat informace dokáže každý objekt ve Vesmíru, který má také jemnohmotná těla, kde k tomuto procesu dochází. Jemnohmotná těla jsou rovněž hierarchicky uspořádané struktury, v informatice bychom je označili za podprogramy s přesně definovanou funkcí, které řídí všechny naše aktivity ve svém nositeli. Barbara Marciniak to nazývá „vozítka“. Člověk je vozítkem všech těl a bez nich se neobejde.

Ze všeho, co již bylo řečeno vyplývá, že informace je základním prvkem všeho. Co je však základní jednotkou informace? U počítačů je to jasné – je to bit, tedy něco se dvěma různými základními stavy. U hmoty hovoříme o základních "nedělitelných" elementech - atomech, které mohou také nabývat dva stavy podle elektrického náboje. Seskupení bitů tvoří bajt (byte), který představuje různé znaky - písmena, číslice, matematické a logické operátory atd. Spojením bajtů vznikají slova "jazyka" počítačů, pomocí nichž vyjadřujeme každou informaci.

V lidském těle také existuje podobný způsob kódování, kde základem jsou chemické sloučeniny a to nukleové báze v DNA. Ze čtyř nukleotidů A,T,G,C což jsou bity genetické abecedy vznikají kombinací tří z nich tzv. tripletů, kterých může být 64. Jsou to v podstatě znaky genetického písma. To plyne ze vzorce z kombinatoriky, kde tvoříme trojice ze čtyř prvků, jichž je $4^3 = 4 \times 4 \times 4 = 16 \times 4 = 64$. Je neuvěřitelné, že tento systém kódování je podobný, jako tisíce let starý čínský věštecký systém I-ťing, kde tripletů jsou tvořeny třemi čarami buď plnými nebo přerušenými, kterých může být $2^3 = 8$ druhů a složením dvou vzniká hexagram, kterých je $8 \times 8 =$ tedy také 64. V tomto případě je to vlastně šestice složená ze dvou symbolů, takže matematicky to je $2^6 = 64$. Podobný způsob využili i tvůrci počítačů, kde původně byl bajt (bajt=znak) složen z 8 bitů se stavy 0 a 1, pak jsme přešli na 16-ti a 32-bitové znaky a současné Windows 7

Profesional pracují se 64 bity. Což je totožné s DNA. Zatím není jasné, pracoval-li Bůh s Windows7 nebo Microsoft použil božský jazyk DNA.

Co je důvodem tohoto počtu bitů? Operační systém počítače musí být totiž schopen přidělovat adresu velkému množství znaků v operační paměti, 32 bitový operační systém dokáže zadat adresu, která je dlouhá 32 bitů. Každý bit má pouze dvě hodnoty, z toho plyne, že máme 2^{32} (4 294 967 296) adres. To znamená, že 32 bitový operační systém nemůže adresovat více než 4 GB operační paměti RAM. Pokud máte 64 bitový operační systém, nemusíte se do budoucna ničeho bát, protože takový OS dokáže adresovat miliardkrát víc paměti, než máte ve svém notebooku. Je zde pouze omezení ze strany výrobců operačních systémů. Například 64 bitové Windows Vista Home a Windows 7 Home jsou limitovány maximálně na 16 GB paměti. Verze Professional a Ultimate dokážou spravovat již 192 GB. Počítač s takovouhle RAM asi doma nikdo nemá, ale přesto ho má každý v sobě.

Srovnajme to: lidský mozek obsahuje 50 – 100 miliard neuronů, považujeme-li každý za jednu adresu, má kapacitu 50 – 100 GB, takže k ovládní potřebuje právě 64-bitovému processor a tím je právě DNA s dostatečnou a dokonce nadbytečnou adresovatelností. Neslouží tato nedbytečnost právě k adresování informací v jemnohmotných tělech, kterých může být milionkrát více, než se vleze do mozku? Mozek není nic jiného, jako adresovatelná biologická paměť, bohužel programátor a operační systém se skrývá kdesi v jemnohmotných dimenzích. Z těchto analogií vyplývá, že lidské tělo je v podstatě mechanismus z organických sloučenin. Od počítače se lišíme jednak materiálním složením a hlavně tím, že máme jemnohmotná těla. Auru u počítače ještě nikdo neviděl, ale elektromagnetické vyzařování určitě má. V podstatě je to ale primitivní mechanismus, zatímco tělo nejsložitější a nejdokonalejší objekt ve Vesmíru, zatím nic složitějšího nebylo objeveno. Tuším, že to nazýváme Bůh.

Kvalita člověka je zaznamenána v genech. (6a) Genem se nazývá úsek DNA se specifickou funkcí, který je schopen utvářet při dělení buňky svoje vlastní přesné kopie, které se přenáší do dalších generací. Samozřejmě existují i jiné definice. Jedna ze starších (a už většinou opuštěných) tvrdí, že gen je úsek DNA kódující bílkovinu. Člověk má asi 20.000 genů. Jeho genetický kód je zapsán ve spirále DNA, jejíž rozvinutá délka je asi metr a skládá se asi ze 3 miliard bází. Přitom se vejde do buňky velké jen 0,02 mm. Mimochodem, když jsme operovali s velkými čísly - počet všech atomů, které by vyplnili známý vesmír o poloměru asi 15 miliard světelných let je 10^{128} . Počet všech možných mutací genu, který má 1000 bází (příček žebříku) je 10^{602} , tedy číslo, které nikde v přírodě již nemá srovnání. No a když uvažujeme 3 miliardy bází, tak si to číslo ani nepředstavujeme. Toto je další důkaz pro absolutní nemožnost vzniku života a vývoje nových druhů za pomoci nějaké "statistické" náhody. Genetická informace je tedy složitý smysluplný a jednoznačný program pro vznik živého organismu. Jiný než živý organismus totiž nemá smysl.

Snad poslední otázkou, která čeká na rozřešení, je nosič informací. Ze zkušeností víme, že si pamatujeme a dokážeme představit celé dynamické scény (tedy v pohybu). Informace musí být zobrazena v podobě jakoby filmu. Z toho plyne, že čas je jedním z rozměrů při záznamu informace. Záznamové médium musí být dostatečně jemné a husté, aby byl obraz zachycen v přirozené podobě. Toto médium musí být dostupné všude a stále. A tomu vyhovuje jedině éter, který je nositelem všech jemnohmotných energetických těl a všech ostatních fyzikálních polí. Současná fyzika prostě není schopna na základě svých poznatků existenci éteru akceptovat proto ji musí odmítat. Ačkoliv se to v současných učebnicích běžně neuvádí, teorie relativity i kvantová mechanika mají svoje kořeny v éterové teorii. Základní rovnice obou teorií byly odvozeny éteristy při úvahách o šíření vln éterem. Nehmotný nebo spíše jemně hmotný energetický éter přesto existuje. Existenci éteru podporuje také satelity zadokumentovaná skutečnost, že oblaky nevysílají blesky o napětí 100 000 000 Voltů pouze k jiným oblakům nebo k zemi, ale také na druhou stranu, někam směrem od Země do vesmíru. Kudy a kam teče tato

nesmírná energie? Důvod a princip tohoto jevu nebyl dosud nikde vysvětlen. Vtip je v tom, že neexistuje vakuum, jako prostor, kde nic není, protože vakuum je místo, kde je pouze éter. Bylo zjištěno, že ve vakuu vznikají částice i antičástice, jako základní jednotky hmoty, které opět zanikají a je zřejmé, že nemohou vzniknout z ničeho. Toto pokusně dokazuje tzv. Casimirův jev (7), kdy dvě rovnoběžné nenabitě desky se vzájemně přitahují malou, avšak nenulovou silou, která je pro dostatečně tenké desky podstatně větší, než vzájemná gravitační přitažlivost. Jak v okolním prostředí, tak i mezi těmito deskami totiž vznikají vakuové fluktuace, což jsou virtuální páry částic a antičástic. Ty, které vznikají mezi deskami, mají omezený soubor možných vlnových délek, neboť musí mít takovou vlnovou délku, aby vzdálenost mezi deskami byla jejím celočíselným násobkem. To znamená, že virtuálních párů částic vzniká v prostoru mezi deskami o něco méně než mimo ně, kde mohou nabývat libovolných vlnových délek. Informace jsou v případě lidského těla i počítače přenášeny formou elektrických impulsů a můžeme dokonce tvrdit, že tyto impulsy mají buď binární charakter, nabývající hodnot 0, 1 a -1 (ionty kladné a záporné) nebo analogový charakter, kdy kvalita informace je závislá na intenzitě impulsu. V obou případech může být napětí v milivoltech různé. Počet synapsí z jednoho neuronu (až 30.000) a počet neuronů (až 25 miliard) dnes odpovídá možnostem procesoru a harddisku dnešního počítače.

V čem je však zásadní rozdíl, je rychlost přenosu informací. Tvrdím, že kdyby centrální nervová soustava zpracovávala informace na základě stejných algoritmů, resp. programů, jako počítač, trvaly by rozhodovací procesy, při nichž je prováděno statisíce operací za sekundu, týdny, měsíce, ne-li roky, zatímco počítač je zvládá řádově v sekundách. Další zpoždění signálů totiž vzniká v synapsích - napojeních jednotlivých nervových buněk na nervová vlákna, kde se vzruch přenáší opět pomocí přenašeče - mediátoru. Nervem tedy můžeme vést za sekundu jen asi 300 impulsů, zatímco mikroprocesor zpracuje řádově až milionkrát více impulsů!

Podle učebnice fyziologie, přijímá člověk všemi svými receptory za sekundu až několik miliard bitů informací, ale z výše uvedených příčin vědomě zpracováváme jen asi 10 - 100 bitů/sec. Uvědomíme-li si, že pouhé jedno písmeno je v binárním kódu zobrazeno pomocí 8 bitů, odpovídá běžná rychlost četby nebo řeči (cca 10 znaků/sec.) tomuto zjištění! Učebnice však již neříká, jakým způsobem a podle jakých kritérií jsou přijímané informace filtrovány, aby je centrální nervová soustava mohla zpracovat. Toto zpravování totiž neprobíhá v mozku, ale ve třetím mentálním těle rychlostí světla. Vědecky se dokonce podařilo dokázat, že mozek není schopen v reálném čase ani konversovat!

Práce fyziologa Libermana z r.1970 dokazuje, že časové parametry porozumění a tvorby řeči jsou takové, že lidská řeč vlastně ani není technicky možná. Zvuk řeči, přenesený z vnitřního ucha, je nejprve analyzován v mozkovém kmeni, kde projde přes řadu synapsí se zpětnými vazbami. Musí se srovnávat všechny součásti slova, hlásky a slabiky, i tón řeči. Pak projde zvukový signál do mozkové kůry, kde se v primární mozkové kůře nejdříve analyzuje, a pak přejde do řečové oblasti, kde se rozebírá a vyhledává význam slova. Synaptická spojení by tuto funkci vykonala za několik vteřin. To samozřejmě nestačí k normální konverzaci. Oblasti, reagující na mluvenou řeč, jsou široce rozprostřeny po mozkové kůře. Tisíce synaptických spojení nestačí na analýzu proudu řeči. Odpověď by také, s vyhledáváním slov a jejich spojení, trvala řádově vteřiny. Lidé by se v reálném čase s pomocí mozku nikdy nedomluvili. A tak je to se vším!

Uvědomíme-li si, že člověk neustále přijímá a zpracovává informace všech svých smyslů, t.j. zraku a hmatu o poloze těla, sluchu, čichu a chuti o vnějším prostředí a nezjistitelné množství informací o všech probíhajících chemických reakcích v celém těle, lze hovořit o tom, že mozek musí zpracovávat řádově megabajty informací za sekundu - je tedy velmi výkonný procesor. Toto však nepochybně koliduje s fyziologickými možnostmi organismu. Zdá se, jakoby hmotný mozek řídil pouze "hardware" celého těla, tedy všechny fyziologické procesy a reakce na vnější podněty, zatímco abstraktní myšlení, ke kterému nepotřebujeme žádné vnější podněty, ale stačí nám jen znalosti, vzpomínky a představivost, má svůj řídicí orgán někde jinde. A to jsou právě

jemnohmotná těla. Tomuto zjištění odpovídají i některé obtížně vysvětlitelné lékařské záznamy, kdy člověk, kterému z jakýchkoli příčin chyběla převážná část mozku po úraze, operaci nádoru, dokázal zcela normálně, logicky a inteligentně uvažovat, jako by pro myšlení mozek vůbec nepotřeboval. Bez jemnohmotných těl, které citlivci detekují jako auru se totiž neobejdeme.

Posledním problémem je, zda tato energoinformační těla mají i ostatní objekty v přírodě, případně ve Vesmíru. Nazveme-li je duší a duchem, známe z praxe pojmy jako je duch rodiny, města, národa, času atd. Považujeme-li i planetu za živou, musí mít také ducha, čili energoinformační strukturu, kde je zachyceno vše, co se zde odehrálo. A toto nazýváme různě – třeba kronika Akáša nebo podle Sheldrakea „morfo-genetické pole“. Je tedy možné tvrdit, že energoinformační struktury mají všechny objekty ve vesmíru. Proto funguje celá psychotronika a proto může kámen promluvit na Jardu Duška.

Všechny informační záznamy jsou trvalé, nezničitelné a neměnné, přibližně jako záznam vypálený na CD. Jak je to možné? Jeden ze základních fyzikálních zákonů praví, že hmota je nezničitelná, může se jen měnit na jiné formy, jako je energie, záření nebo skupenství. Einstein dokonce odvodil ekvivalenci hmoty a energie, vyjádřenou (pochybným?) vzorcem. Aby vznikla myšlenka, museli jsme vynaložit určitou energii k uspořádání symbolů, vyjadřujících její smysl. Myslíme-li slovně, uspořádáváme hlásky do slov a vět, podle dohodnutého kódu, který je charakteristický pro každý jazyk. Podobně vytváříme a uspořádáváme obrazové představy, stejně jako jsme schopni využívat počítač na psaní a kreslení. Za pomoci energie vytváříme informaci, která je tedy strukturovanou energií ve formě vlnění při myšlení, při řeči, případně v grafickém vyjádření při psaní a kreslení. Zde informace zachycuje tvar, velikost a barvu. Záznamovým médium je obvykle papír nebo to může být magnetické či optické záznamové médium, ale co je to při pouhé myšlence? Je logické, že teprve záznam na nějaké médium nám zajistí trvanlivost a neměnnost informace. Zkreslení informací při ústním podání je známé každému, kdo si kdy hrál na „tichou poštu“, zkreslení u amplitudového záznamu u starých magnetofonů a gramofonů se podařilo vylepšit až digitální technikou a záznamem na CD. Budeme-li chtít nalézt vhodné médium pro záznam myšlenek, představovaných velmi slabými elektromagnetickými impulsy, musíme nutně skončit někde na úrovni atomů, které představují dostatečně jemnou strukturu pro záznam bitů informací a je jich k dispozici obrovské množství v každé hmotě. Je však možné, že za vším je ještě universálnější nosič informací, nazývaný nejčastěji „éter“.

Z našich úvah dále vyplývá, že tou nejpodstatnější složkou pro vytvoření čehokoli je právě informace o cíli tvoření. Každý tvůrčí umělec musí mít záměr nebo představu, co chce vytvořit, jinak jeho dílo nemá smysl. (Ponechejme stranou tajný cíl, aby se dílo líbilo aspoň svému tvůrci a aby za ně dostal zapláceno.) Co je podstatou každého vědeckého zkoumání? Je to právě shromažďování, výběr a třídění informací. Každý autor a se snaží k již vytvořenému přidat něco ze svých myšlenek a tak vytvořit něco nového. Většinou si ani neuvědomuje, co je jeho myšlenka a co cizí. Někdy má tento proces dokonce hmatatelné výsledky. Tomu se pak říká pokrok civilizace. Podle rostoucího obsahu našich knihoven, údajně se zvětšujícím hlavám a počtu GB na našich HDD můžeme usuzovat, že objem informací neustále vzrůstá. Aby je bylo možné zaznamenat, potřebujeme stále větší množství zapisovatelných médií.

Podle zákona o zachování hmoty, který jsme uznali za všeobecně platný, je nutná pro vznik jakékoli informace nějaká energie, která se uplatní třeba v procesu myšlení. Elektrické impulsy v mozku jsou nepopíratelným faktem. Tato energie pochází u organismů z látkové výměny - metabolismu. Vědci se zatím domnívají, že informace jsou zachyceny a uchovávány v mozku, bohužel je nikdo nedokázal sejmout a zobrazit. Přesto však všichni máme ty nejrůznější představy a ve snu prožíváme celá filmová dobrodružství. Proč je nedokážeme zobrazit, když citlivé přístroje dokáží zaznamenat i ty nejmenší potenciály? Je zde jen jediné vysvětlení - neznáme jak jsou tyto informace zakódovány. Nadšené výkřiky vědců, že se podařilo přechíst lidský genom, jsou jen pochopením znakové abecedy. Nevíme v jakém jazyku jsou napsána

slova a co znamenají. K pochopení genomu je ještě dlouhá cesta. Bez znalosti šifrování se dále nedostaneme.

Nemůžeme však vyloučit, že všechny tyto informace jsou zachyceny v nějakých pravzorech, podle nichž je celá příroda automaticky vytvářena. Vzpomenete si ještě, co jsme uvedli o pátem jemnohmotném těle, jako nositeli pravzorů? Platí zde zřejmě analogie k běžným postupům v reálném světě, kde všechny procesy a výrobky někdo vymyslel a realizace probíhá za účasti lidí a strojů podle nějakých plánů. Stejný mechanismus probíhá v buňkách. Nemůžeme také vyloučit možnost, že buňka dokáže přijímat všechny informace ve formě elektromagnetických impulsů, přicházejících z vesmíru. Možná, že informace o "světelně kódovaných vláknech DNA" nebude jen chanellingovým sdělením, ale faktem. Pokud je mi známo, také lidé používají nejčastěji elektromagneticky kódované informace. A většinu informací z kosmu získáváme také za pomoci elektromagnetických signálů. Jejich nosičem je světlo, které k nám přichází ode všech hvězd. Není od věci informace, že staré národy považovaly Slunce a hvězdy za Bohy. Kdo nebo co tyto informace v kosmu vysílá a kde a jak jsou zachycovány? Kde je ukryta ta archetypální databáze vzorů, o které filozofové již dávno uvažují? To je úkol pro další generace vědců a filosofů, neomezených současnými materialistickými teoriemi, ať už jmenujeme Darwina, Einsteina nebo jiné známé autority.

Pokud přijmeme za poslední axiom tvrzení "Všechno je jinak!", možná nebudeme daleko od pravdy.

© Jan Pavlík 26. 4. 2011